

Sygn. akt IV CSK 190/16

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku J. W.

przy uczestnictwie H. W., S. W., D. W., N. W., L. S., T. J., D. J., J. J., M. K., M. W.,
M. Z., T. K., E. W., B. D., E. M., M. K., A. C., J. G., M. M., H. T., K. K., A. M., M.
M. Z., E. W. i P. W.

o stwierdzenie zasiedzenia,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 27 października 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w T.

z dnia 26 maja 2015 r., sygn. akt VIII Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w T. z dnia 26 maja 2015 r., opartej na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego - art. 6, art. 172 § 2 w zw. z art. 336, art. 206 w zw. z art. 336 oraz art. 336 k.c. i prawa procesowego: art. 233 § 1 w zw. z art. 13 § 2, art. 229 w zw. z art. 233 § 1 w zw. z art. 13 § 2, art. 609 § 1 i art. 610 w zw. z art. 677 § 1 k.p.c., wnioskodawca J. W. uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego „sprowadzającego się w istocie do określenia zakresu oraz stopnia koniecznej, przy stwierdzeniu przez Sąd zasiedzenia nieruchomości, manifestacji (uzewnętrznienia) woli władania przez samoistnego posiadacza całością lub częścią nieruchomości jako właściciel, a tym samym ustalenia wymaganego zakresu środków dowodowych służących zamanifestowaniu zmiany - rozszerzenia zakresu przysługującego samoistnemu posiadaczowi władztwa nad rzeczą ponad przysługujący mu udział”.

Skarżący, pomimo objęcia podstawami kasacyjnymi licznych przepisów prawa materialnego i procesowego, w uzasadnieniu odniósł się tylko do dwóch przepisów, tj. art. 172 i art. 336 k.c., i to zasadniczo koncentrując się na kwestionowaniu dokonanej przez Sąd odwoławczy oceny dowodów i poczynionych ustaleń faktycznych, co w skardze jest niedopuszczalne (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli zachodzi co najmniej jedna z przyczyn wymienionych w tym przepisie, co powinno zostać przez skarżącego wykazane i należycie uzasadnione (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Powołując się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego skarżący powinien to zagadnienie precyzyjnie sformułować i przedstawić argumentację prawną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisu, na tle którego zagadnienie powstało. Zagadnienie to powinno być „istotne” ze względu na wagę problemu dla systemu prawa i potrzeby praktyki. Pomimo, że warunki, jakim powinno odpowiadać prawidłowe uzasadnienie wniosku zostały wszechstronnie wyjaśnione w bogatym i ustabilizowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego, „zagadnienie” przedstawione przez skarżącego w żadnym stopniu ich nie spełnia.

Sformułowana przez skarżącego kwestia nie tylko nie została powiązana z określonym przepisem prawa, ale dotyczy jedynie sposobu dowodzenia określonych okoliczności faktycznych i została ujęta zbyt kazuistycznie, aby mogła stanowić podstawę zajęcia przez Sąd Najwyższy ogólnego i uniwersalnego stanowiska. Skarżący, uzasadniając wniosek, nie powołał wartościowych jurydycznie argumentów, składających się na wywód prawny zdalny do przekonania o wystąpieniu na gruncie tej sprawy zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Wnioskodawca skoncentrował się wyłącznie na przedstawieniu własnego opisu i oceny niektórych dowodów oraz własnej wersji stanu faktycznego.

Z tych względów, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.